ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΙΔ'.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ὁ Γιῶργος ἔγραψε καὶ στὸν πατέρα του νὰ βγάλη τὴν φουστανέλλα καὶ νὰ φορέση φράγκικα «ὅπως ἁρμόζει εἰς ἀνθρώπους τῆς περιωπῆς μας».

Τῆς Νέας Ὑόρκης τὰ μαγκόπαιδα τοῦ μπαίνανε στὴ μύτη.

Μιὰ φορὰ πάλι ποὺ τοῦ ἔγραφαν ἀπ' τὸ χωριὸ γιὰ τῆς Ἑλλάδος τὶς κακομοιριὲς καὶ τὰ χάλια, τοὺς ἀπάντησε :

«...*Βρωμορωμαΐικο. Δὲν εἶνε προκοπή ! Πρέπει νὰ 'ρθοῦμε ἡμεῖς γιὰ νὰ τὸ σώσουμε !*»

— «Ἤρθε ὁ Βενιζέλος» τοῦ ἀπάντησαν.

Κι' ἀνταπάντησε :

— «...*Τίποτα ἀπὸ αὐτά. Πρέπει νὰ ρθῇ 'Αμερικάνος. Μετανάστης δηλαδή. Ἔτσι θὰ σωθῇ τὸ Κράτος !*».

* * *

Ἔτσι ἔγραφε ὁ Γιῶργος, σὰν ἀφέντης, μὰ σὰν σκλάβος καὶ σὰν δοῦλος δούλευε. Ἐτράβηξε πολλὰ κι' ἀδιήγητα ! Κοιμήθηκε σὲ μιὰ μικρὴ κάμαρα μὲ ἄλλους εἴκοσι μαζύ, σὰν τὶς σαρδέλλες, ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλο! Ἔπλυνε πολλὲς φορὲς—τί πολλὲς φορές, χρόνια ὁλόκληρα νὰ λέμε...—τὰ ροῦχα του μονάχος του, ξεπάγιασε πουλῶντας ἄνθη καὶ καραμέλλες στοὺς δρόμους καὶ εἶδε πολλὲς φορὲς τὸ ἐμπόρευμά του νὰ σκορπιέται στὶς λάσπες, ἀπὸ τῆς Νέας Ὑόρκης τὰ μαγγόπαιδα ποὺ τοῦ μπαίνανε διαρκῶς στὴ μύτη.

Ἐπείνασε, ἐδίψασε, ἐκρύωσε, κάθε σταγόνα χρυσοῦ ποὺ ἔβαζε στὸ πορτοφόλι του, μὲ τὸ αἷμα του καὶ τὴ ζωή του τὴν πλήρωνε. Ἐμάρανε τὰ νειάτα του καὶ στράγγισε τὴ δροσιά του, στοὺς δρόμους τοὺς ἀχάριστους, μέσα σὲ ξένον κόσμο, σκληρὸ καὶ ἀδιάφορο, σὲ κόσμο ποὺ μόνον τὸ κέρδος ἐλάτρευαν...

Ἀρρώστησε καὶ κανεὶς ἕνα ποτῆρι νεράκι δὲν τοῦ ἔδωκε ! Πόσες φορὲς μέσα στοῦ πυρετοῦ τ' ἀνάμματα καὶ τοὺς παραλογισμοὺς τῆς ζόστης, δὲν εἶδε τὸ ἥσυχο, τὸ γαλήνιο σπιτάκι του, νὰ εἰρηνεύη κάτω ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὸ χρυσὸ τὸ φῶς, μέσα στὶς πρασινάδες, στὰ γεράνια, στοὺς δυόσμους καὶ στοὺς βασιλικούς !...

Στὴν Ἀμερικὴ οὔτε λουλούδια πειά, οὔτε πουλιά, οὔτε γαλήνη, οὔτε ἀγάπη χωριανῶν, οὔτε δικῶν περιποιήσεις.

Μιὰ μέρα κάποιος γνωστὸς τοῦ Γιώργου, Ἕλληνας μετανάστης, πέθανε. Τὸν πῆραν καὶ τὸν πετάξανε σὰν τὸ σκυλλὶ στὸ κάρρο ! Ματάκι δὲν τὸν ἔκλαψε νὰ δροσιστῆ ἡ ψυχή του καὶ χέρι μητρικὸ δὲν χτένισε τὰ ἄτακτα καὶ σκονισμένα ἀπὸ τὴ δουλειά, μαλλιά του !...

Ὤ ! Πόσες φορὲς ὁ Γιῶργος δὲν ἀνειροπόλησε τὸ ἥσυχο καὶ γαλήνιο χωριό του. Ὤ ! Πῶς μέσα του βαθειά, μετανοεῖ κι' ἀναθεματίζει τὴ στιγμὴ ποὺ κίνησε γιὰ τὴν Ἀμερική ! Μιὰ κατάρα γιὰ τὸν ἐξάδερφό του, ποὺ τὸν τράβηξε στὴν ξενητειὰ ἀνεβαίνει στὸ στόμα του, μὰ τὴν καταπίνει, γιατί ἐκεῖνος εἶνε πεθαμένος πειά !...

Ναί, πέθανε ἀπὸ φθίσι κι' αὐτός, ὅπως τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι. Πλῆθος μέγα καὶ ἀμέτρητο !....

Ἦταν «λακὲς» σ' ἕνα ἀρχοντόσπιτο, τὸν βάζαν στὸ πίσω μέρος τ' ἀμαξιοῦ, κι' ἐκεῖνος παινευόταν καὶ τοὺς ἔγραφε «ὅτι τὸν βγάζουν περίπατο μὲ τ' ἀμάξι τους τ' ἀφεντικά του» !...

Ἄχ ! Πόσες φορὲς δὲν τοῦ παραπονέθηκε ὁ Γιῶργος καὶ πόσες φορὲς δὲν τοῦ ἦρθε νὰ τὸν βαρυγνωμήση !...

Ἡ 'Ανθοῦλα ἐμαράθηκε !...

Μὰ τώρα πᾶνε ὅλα πειά, πρέπει νὰ μείνη ἐδῶ γιὰ νὰ πλουτίση, νὰ ἐπιδειχθῆ, νὰ λάμψη.

Κι' ὥς ποὺ ν' ἀποχτήση τὸ δικό του φῶς, ἐδανειζότανε τὸ φῶς τοῦ ἄλλου !...

Καὶ ἔγραφε παινέματα καὶ αὐτὸς γιὰ τὸν ἑαυτό του, καὶ ἔστελνε φωτογραφίες μὲ δανεικὲς καδένες, καὶ ζητοῦσε ξένα γάντια γιὰ νὰ κρατάη στὰ χέρια του, νὰ τὸν δοῦν στὸ χωριὸ καὶ νὰ θαυμάσουν, κ' ἔγραφε παρακινῶντας καὶ ἄλλους νὰ πᾶνε στὴν Ἀμερική, ποὺ ἤτανε Παράδεισος, ποὺ σφουγγίζουνε... μὲ δολλάρια τοὺς δρόμους !...

Θὰ ἔλθη Τζὼρτζ Πάϊπερς καὶ ὄχι πλέον Γιῶργος Παπαρούνας.

Κι' ἡ Δροσοῦλα ; Πάει πειὰ μαράθηκε κι' αὐτὴ στὸ χωριό !

Πολλοὶ λεβέντες ποὺ ζηλεῦαν τὶς χάρες της καὶ τὰ «λαγγεύματά» της, πολλοὶ ποὺ τὸ ἀφρᾶτο της κορμὶ ποθοῦσαν, τὴν ἐζήτησαν γυναῖκα νὰ τὴν κάνουν, ἀλλὰ σὲ κανέναν ὁ Γιῶργος δὲν τὴν ἔδωκε. «*Ἀδερφὴ 'Αμερικάνου*, ἔγραφε, *μπορεῖ νὰ πάρη ὁποιον δήποτε !*».

Πέθανε καὶ ὁ πατέρας τοῦ Γιώργου, παίρνοντας στὸν τάφο του τὴν πίκρα, ποὺ δὲν εἶδε τὸ παιδί του, ποὺ δὲν τὸ φίλησε !... Πεθάναν κ' οἱ ἄλλοι ἐκεῖ στὴ γειτονιά του καὶ ἕνας-ἕνας φεῦγαν, ὅπως μέσα στὴ ψυχὴ τοῦ Γιώργου, μὰ μὰ ἡ ἀναμνήσεις ἐπερνοῦσαν καὶ χάνονταν...

* * *

Ὡστόσο πολλοὶ ποὺ γύρισαν τελευταῖα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ φέραν τὴν εἴδησι, πὼς τὸν εἶδαν καὶ τὸν γνώρισαν τὸ Γιῶργο.

— Κοντζά μου κύριος ἔγινε ὁ Γιῶργος πειά !

Τὰ ἄκουγε ἡ μάνα του ὅλ' αὐτὰ κι' ἐθλιβότανε.

— Γιατί νὰ εἶνε τόσο μακρυὰ στὰ ξένα, καὶ νὰ μὴν εἶνε ἐκεῖ στὴν ἀγκαλιά της, καὶ στὸ σπίτι της ! Δὲν φτάνουν πειὰ τὰ ἔρμα τὰ λεπτά ! Γιατί δὲν ἔρχεται, ποὺ ὅλοι τὸν ζητοῦν κ' ὅλα τὸν περιμένουν !...

— *Ἤρθες ἀπ' τὴν 'Αμερικὴ καὶ λὲς ὅλο «γιές» !...*

Γέρασαν ὅλα γύρω της, ὅλα περάσανε καὶ πᾶνε, ἐράθηκε ἡ τουφωτὴ ροδακινιά, ἐγέρασε κ' ὁ Πεταχτός, ὁ σκύλλος καὶ ἡ γελάδα πάει πειὰ κ' αὐτή !... Τὸ σπίτι γέρνει—γέρνει, μάταια περιμένοντας τὸ δυνατὸ τὸ χέρι, ποὺ πάλι θὰ τὸ σήκωνε, τὸ φῶς ποὺ θὰ τοῦ σκόρπιζε τὴ λάμψη τῆς χαρᾶς !

— Γιατί δὲν ἔρχεται κι' αὐτὸς ὁ Γιῶργος πειά ; Γιατί ;

* * *

Μὰ θὰ γυρίση ὁ Γιῶργος !

Θὰ γυρίση καμμιὰ μέρα, καὶ θὰ περάση μέσα ἀπὸ τὶς ροῦγες τοῦ χωριοῦ, κουδουνίζοντας τὶς χρυσὲς καδένες του, καὶ ἀνεμίζοντας τὰ πλατειά του παντελόνια καὶ ἄς τοῦ φωνάζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς, ὅπως φώναζε κι' αὐτὸς ἄλλοτε στοὺς φρεσκοφερμένους μετανάστες :

Ἤρθες ἀπὸ τὴν 'Αμερική,
καὶ λὲς ὅλο καὶ «γιές»,
καὶ κάθε μέρα κοπανᾶς,
φακὲς καὶ πιπεργιές !

Θὰ γυρίση ἴσως !

Θὰ γυρίση καμμιὰ μέρα μεγάλος, ἄντρας πειά, παχύς, κοιλαρᾶς, σοβαρός, καλοντυμένος καὶ δαχτυλοδειχτούμενος. Κι' ὄχι Γιῶργος Παπαρούνας, ἀλλὰ Τζὼρτζ Πάϊπερς !

Θὰ γυρίση καμμιὰ μέρα, ν' ἀναπάψη σ' αὐτὰ τὰ ἅγια χώματα τὸ βασανισμένο του τὸ κορμί. Θὰ γυρίση μὰ δὲν θὰ βρῇ τίποτα πειά. Οὔτε τὰ δέντρα ποὺ τὸν γνώριζαν, οὔτε τὰ λούλουδα ποὺ τοῦ χαμογελοῦσαν, οὔτε τὰ παληὰ τὰ σπίτια. Δὲν θἄβρη τὸν μαραμένο καὶ σιωπηλὸ πατέρα του πειά, οὔτε τὴ Δροσοῦλα ποὺ στερέψανε τὰ μάτια της κλαίγοντας γι' αὐτόν, οὔτε τὴ ντροπαλὴ 'Ανθὴ μὲ τοὺς μυρωμένους κόρφους... Δὲν θἄβρη μάνα κι' ἀδελφή, οὔτε γνωστοὺς καὶ φίλους.

Μὰ πιὸ πολὺ δὲν θἄβρη ἐκεῖνο τὸ ροδοκόκκινο παιδάκι, ποὺ Γιωργάκη τὸλεγαν, ποὺ σὰν κατσικάκι σκιροῦσε μέσα στὰ πράσινα λειβάδια ἀπὸ τὴ χαρά, καὶ σὰν πουλάκι πετοῦσε μέσα στὸ πανηγῦρι τῶν ἀνθῶν καὶ χαιρότανε τὶς δροσερὲς πηγὲς καὶ τὰ γάργαρα ρυάκια.

Τὸν παληὸ τὸν ἑαυτό του, τὸν περασμένο κόσμο τὸν δικό του, δὲν θὰ τὸν ξανἄβρη πειὰ... ποτὲ... ποτὲ πειά !..

Τέλος

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Θὰ γυρίση ; Θὰ γυρίση !... 'Αλλὰ νὰ πῶς θὰ γυρίση.

ΤΙ ΤΡΩΝ ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴ οἱ κάτοικοι τοῦ Παρισιοῦ τρῶνε κάθε χρόνο 266.800 βώδια, 216.300 μοσχάρια, 1.722.000 πρόβατα καὶ 257.500 χοίρους.